

SANNA VIITANEN

MAP C

SEIKKAILU ODOTTAA

Map C

Kuvat ja teksti: Sanna Viitanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-330-547-2

Esipuhe

Saana on 18-vuotias nuori nainen, joka elää pääkaupunkiseudulla yksinäistä elämää. Tänä kesänä hän on lomallaan luvannut auttaa isäänsä mökin kunnostamisessa, mistä alkaakin uskomaton seikkailu, joka tulee muuttamaan koko hänen elämänsä.

Meidän jokaisen elämä on ainutlaatuinen, ja tämän kirjan myötä haluan erityisesti nuoria muistuttaa siitä, että jokainen hetki, voi olla alku uudelle seikkailulle.

Jokaisesta myydystä MAP C -kirjasta, lahjoitan 0,50€ nuorten hyväksi, Punainen Sulka -keräykseen.

Haluan kiittää perhettä, vanhempia, sukua ja ystäviä kaikesta siitä tuesta, jota olen elämäni aikana saanut osakseni.

Tämä kirja on omistettu teille.

On sietämättömän kuuma päivä, ja aurinko porottaa pilvettömältä taivaalta.

Kävelen jälleen autoon istumaan, koska siellä on tällä hetkellä ainoa varjoisa paikka.

Juon kivennäisvettä pullosta, samalla kun katson loputtomalta tuntuva henkilökohtaista työmaatani.

Kukaan ei minua tähän hommaan pyytänyt, mutta olen sen päättänyt tehdä loppuun saakka.

Isääni ei kiinnosta työmaani, vaan hän touhuilee omien töidensä parissa.

Kävelen takaisin kottikärryjen luo, ja alan kaivaa puuhaketta pensaille, samalla kun siivoan isäni isän sinne heittämiä roskia.

Hän oli muuttanut tontille mökkiin asumaan eläkepäivillään, eikä ollut halunnut sinne jätehuoltoa. Ilmeisesti oli helpompaa heittää roskat tontille suoraan, kahdelle niille tarkoitetulle alueelle. Toinen on niin laaja alue, että ilman traktoria sitä ei pääse jätteistä puhdistamaan, mutta tämä oli onneksi myös puujätteiden säilytyspaikka, joten nyt kymmeniä vuosia myöhemmin, niistä on tullut puille ja pensaille oivaa haketta.

Viime kesänä aloin aluetta kaivaa, koska tontilla ei ole kunnan multaa, haketta tai hiekkaa hankittu ikinä, koska se on ollut miesten hallussa aina. Sain ostamilleni pensaille kottikärrylliset silloin haketta kasvualustaksi, ja nyt keväällä päätin kaivaa niille toiset mokomat lisää, koska muuten juurien alla on vain kalliota.

Isääni ei moiset asiat kiinnosta, mutta on antanut minulle vapaat kädet tehdä tontilla mitä haluan, koska aikanaan sen kuitenkin ainoana lapsena häneltä tulen perimään.

Tällä hetkellä tontilla asuu isäni yksin, aivan kuin oma isänsä aikanaan.

Mökki on huonossa kunnossa, ja vaatisi täyden remontin sisältä ja ulkoa, ja olemme muutaman vuoden remonttia suunnitelleet.

Rahaa ei kuitenkaan ole tarpeeksi, joten olen päättänyt panostaa tontin parannukseen mm. ostamalla marjapensaita ja omenapuita, ja jotta niillä olisi tällä kallioisella tontilla mahdollisimman hyvät oltavat, niin kaivan niille haketta, samalla kun siistin roskisaluetta. Urakan edetessä olen löytänyt kasan alta ilmeisesti talon tai ladon perustuksia, ja jotta mielenkiinto säilyisi tylsässä urakassa, niin olen edennyt perustuksien mukaisesti.

Isälläni ei ole tietoa mitä siinä on aikanaan ollut, mutta suunnittelee jo paikalle uutta tarvikevajaa, kunhan olen työni saanut tehtyä.

Mieleensä ei ole kuitenkaan tullut, että voisi minua edes joskus tulla urakassa auttamaan...

Pakko mennä taas autoon istumaan hetkeksi, helle on aivan kuolettava, ja olen tainnut saada auringonpistoksen.

Istun auton etupenkillä, jalat avoimesta ikkunasta ulkona ja juon vettä, kun näen taustapeilistä naapurin

isännän kirves kädessä kävelemässä puukasan luokse.

Hän asuu naapurissa äitinsä kanssa.

Olen usein hänet nähnyt kauempaa, mutta en ole koskaan nähnyt miltä hän näyttää läheltä. On outoa, että hän ei tule koskaan esittäytymään tai juttelemaan, vaikka jo vuosia ollaan nähty, kun isäni luona olen ollut käymässä.

Ehkä hän ei vain ole tippaakaan kiinnostunut tutustumaan minuun, eikä minullakaan suoraan sanottuna ole mökillä tarkoitus olla sosiaalinen, kun työssäni saan sitä tehdä enemmän kuin tarpeeksi. Mökillä haluan vain nauttia luonnon rauhasta, ja tehdä mökkihommia niin että hiki lentää.

Naapuri katosi taustapeilistä, ja minunkin pitäisi mennä jatkamaan kaivuuhommia, ennen kuin alan laittaa ruokaa.

Sen lisäksi että alue on täynnä ötököitä ja roskia, siinä on lisähaastetta tuomassa puiden ja kasvien juuria, jotka siihen on vuosien aikana kasvanut. Puuhake lentää milloin minnekin, kun juuret jäävät kiinni lapioon, ja yritän olla samalla rikkomatta niitä liikaa, jotta puut voidaan istuttaa toisaalle.

”Ihan sama.” On aina isäni vastaus, kun kysyn, minne puun tai kasvin istutan uudelleen.

Päätän toistaiseksi ne laittaa tontin reunalle odottamaan parempaa paikkaa.

Samassa isken lapion jälleen yhteen perustuskiveen, mikä onkin muista poiketen irtonaisena maasta.

Kivi on iso ja litteä, eikä sitä saa nostettua paikoiltaan. Nousen sen päälle keikkumaan, ja samalla jatkan lapioimista kiven ympäriltä.

Puolet talon perustuksista on kaivettu esille, ja nyt on vihdoin ruoka-aika.

Vien viimeisen lastin koristepuiden juurelle, ja sytytän tulen grilliin.

Ruokailun jälkeen ajan lähimmälle huoltoasemalle tankkaamaan auton, ja juomaan kahvit rauhassa. Pohdin tulevaa urakkaa isäni mökillä, sekä kaikkia niitä tulevia kiistoja isäni kanssa, joka on aina sitä mieltä, että kun ennenkin on näin tehty niin miksei tehdä nytkin.

Isänsä oli samanlainen jänkä, mutta rakas sellainen. Tunteita ei kummankaan kanssa näytetä, ja niistä vielä vähemmän puhutaan. Ehkä siksi kummatkin eläkepäivillä päätyivät yksin mökille asumaan. Ei silti, kumpikaan ei ole näyttänyt kärsivän valinnastaan.

Mökille saapuessani, isä on jo täydessä vauhdissa talon kimpussa.

"Tulehan auttamaan tämän mitan kanssa, kohta lähden puutavaraa ostamaan!" Hän huutaa keinuvien tikapuiden puolessavälissä.

"Olehan nyt varovainen siellä." Sanon, tietäen jo valmiiksi vastauksen.

Hän on kiinnittänyt tikapuut ruosteisella ohuella kettingillä talon seinään, mikä tarkoittaa hänen

mielestään sitä, että on vanhoilla tikapuilla täysin turvassa.

Mitat saatuamme hän lähtee tekemään hintavertailua lähialueen puutavaraa myyviin kauppoihin. Varoiksi ottaa peräkärryn mukaan, jos vaikka jo tällä matkalla sopivat kaupat saisi aikaiseksi.

Itse jään murheenkryynini kanssa viettämään aikaa, eli kantamaan haketta paremmille paikoille.

”Hei, tuo tullessasi muutamat kylmät juomat!” Huudan isäni perään, joka oli jo saanut auton liikkeelle.

Käsi nousee ikkunasta merkiksi, että asia ymmärretty, ja jatkaa matkaansa.

Seison kiikkuvalla litteällä kivellä lapioon nojaten, ja pohdin, selviänkö urakasta ikinä.

Samalla katseeni kohdistuu jälleen naapuriin, joka ajaa tiluksillaan nurmikkoa ilman paitaa.

Oli sitten kasvoiltaan minkä näköinen tahansa, niin ainakin itsestään on huolta pitänyt. Mietin hymy kasvoillani.

Samassa hän nostaa katseensa minua kohti.

Lasken välittömästi katseeni maahan, kuin kovasti jotain pohtien.

Voi nolous... Olisi ollut paljon fiksumpaa, vaikka vain nostaa käsi ja moikata.

No, tehty mikä tehty. Nyt töihin, jotta voin unohtaa tämänkin typeryyden.

Aurinko paahtaa, ja kuumuus on selättää minut niille sijoilleni.

Istahdan yhdelle kivelle lepäämään, ja juomaan kivennäisvettä. Pyyhin hikeä kasvoiltani, ja pohdin, saanko urakkaa valmiiksi ennen kuin isäni tulee takaisin.

Kunhan saan rauniot esille, niin se riittää tällä erää minulle. Huomenna on taas uusi päivä.

Samalla jalkani osuu kiikkerälle kivelle, mikä kolahtaa, aivan kuin rautaa vasten.

Uteliaisuuteni heräsi. Mitä mahtaa olla tuon kiven alla? Olen tältä alueelta löytänyt sadoittain rautanauloja, mutta tämä kuulosti isommalta.

Isoisä aikoinaan heitti paljon arvokkaitakin tavaroita pois, koska ei tiennyt niiden arvoa, ja olen mielessäni toivonut edes yhden niistä tavaroista löytäväni tästä kasasta.

Tietenkin, vaikka löytäisinkin jotain, se olisi rikki.

Minua kuitenkin eniten kiinnostaa vanhat esineet, kuten hevosenkengät yms., joista vielä voisi hyvällä tuurilla saada hiottua muistoesineitä.

Nousen seisomaan ja laitan lapion litteän kiven pohjalle.

Yritän nostaa kiveä lapiolla sen verran, että näen mitä siellä alla on. Kivi on kuitenkin liian raskas, ja ilma liian kuuma urotöille.

Päätän jäädä odottamaan isäni paluuta, jotta saamme yhdessä käännettyä kiven paikoiltaan.

Hän on iästään huolimatta vahva kuin härkä, kun yksin on mökistä ja tontista huolehtinut näihin aikoihin saakka.

Siihen saakka jatkan hakkeen kaivamista ja raahaamista marjapensaiden juurille.

Kun olen lähes saanut tämän päivän urakan valmiiksi, isäni kaartaa auton ja tyhjän peräkärryn kanssa pihaan.

”Ei löytynyt sopivia ei. Tai löytyi, mutta liian kalliiseen hintaan.” Isäni naurahtaa.

Meillä on tiukka budjetti, mikä asettaa haastetta urakalle, mutta tavalla tai toisella tästä kuukaudesta selvittää. Kuten aina.

Isäni nostaa autosta neljä kylmää juomaa voitonriemuisena.

”Sainpa ainakin nämä.”

Otan siemauksen jääkylmää juomaa, ja mietin että tätä parempaa ei tällä hetkellä ole mikään maailmassa.

Isä kertoo seikkailuistaan puutavarakaupoissa, ja pohtii pitäisikö huomenna käväistä vähän kauempana sijaitsevassa liikkeessä, jossa on aina ollut hinta kohdillaan.

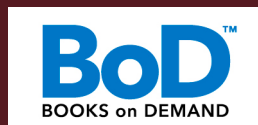
Samassa muistan kiviongelmani, ja pyydän isääni katsomaan sitä.

”Eihän tuossa ongelmaa ole. Odotas, niin haen tuolta vähän vipuvartta lisää.” Hän sanoo hymyillen, ja lähtee kävelemään välinevarastolleen.

Hetken päästä hän saapuukin sieltä metalliputken ja sorkkaraudan kanssa, jotka asettelevat rautalapioon, ja lapion kiven alle.

Saana on 18-vuotias nuori nainen, joka elää pääkaupunkiseudulla yksinäistä elämää. Tänä kesänä hän on lomallaan luvannut auttaa isäänsä mökin kunnostamisessa, mistä alkaakin uskomaton seikkailu, joka tulee muuttamaan koko hänen elämänsä.

Jokaisesta myydystä kirjasta, lahjoitetaan 0,50€ nuorten hyväksi, Punainen Sulka -keräykseen.

www.bod.fi